

„Det behøves ikke. Nu, da jeg veed dig hjemme, falder jeg nok til Ro.“

„Har du siddet alene hele Aftenen?“

„Asmus var her et Øjeblik. Han kom henne fra Enslev, som igen har ligget et Par Dage. Det gaar lidt hyppigt paa.“

„Fortalte han ellers noget nyt?“

„Nej. — Ja, det vil sige, han havde igen haft Kort fra Dihmer, sagde han. Det var fra Berlin. Saa nu er det vel endelig forbi med hans underlige Omflakken.“

„Ja, det har været en vidtløftig Rejse,“ sagde Jytte og saae til Siden, da hun opdagede Moderens ransagende Blik. Hun vidste godt, at hendes Mor aldrig helt havde opgivet Haabet om engang at se hende gift med Dihmer, og den Tanke pinte hende.

Lidt efter rejste hun sig, gav Moderen et Godnatkys og gik ind til sig selv.

Torben Dihmer i Berlin! ... Altsaa ogsaa snart i København velsagtens! ... Ja ja! Det maatte jo komme engang, det frygtede Øjeblik, da hun skulde møde ham paa Gaden og se ham tage Hatten af for hende med en fremmed Hilsen, mens hun paa sin Side vilde bøje Hovedet med et korrekt afmaalt Nik for ikke at røbe nogen Sindsbevægelse. Og saa var han dog den Dag idag hendes kæreste Ven, hendes Tankers eneste Fortrolige, hos hvem hun i Drømme endnu ofte søgte at glemme al Livets Jammer!

Mon han nogensinde tænkte paa hende mere? Og i saa Fald med hvilke Følelser? Det Spørgsmaal blev ved